

TUSSEN DONDER EN ZEE

TUSSEN DONDER EN ZEE

Gedichten van Erwin Van De Vijver

In de liefde moet je geloven. Je weet nooit zeker of ze bestaat of niet. De liefde voel je. Je beleeft ze. Ze overvalt je als een dief in de nacht en steelt met haar klauwen je ziel. En toch: ze levert geen tastbaar bewijs van haar zijn. Omdat ze niet van deze wereld is. Ze laat zich niet vatten in botten of vlees, nog minder in woorden of beelden. Ze is er niet van gemaakt. Misschien is ze niet zomaar gemaakt. Misschien is ze wel geschapen.

Zolang je in haar gelooft, loert de liefde achter elke hoek, drijft ze elke daad. Maar als je dat even niet meer doet – hoe kort ook – wordt ze onvoorspelbaar. Dan laat ze je los, zodat enkel vlees en bloed nog blijven. Of ze klampt zich vast en wordt onlosmakelijk verbonden met datzelfde vlees, datzelfde bloed. Als je niet meer in de liefde gelooft, dan lijkt ze wél van deze wereld. Dan is ze ontdaan van de magie die het geloof in haar voedt. Wat er dan mee gebeurt, heb je niet meer in de hand.

Wat er kan gebeuren vertelt je dit boek. De gedichten onthullen niet wat liefde is. Ze vertellen een verhaal, niet meer dan dat. Het verhaal van vele liefdes: van een liefde die draagt, van een liefde die breekt, een liefde die doet verrijzen, en een liefde die alles begraaft.

Ze kruipen in je vel, de liefdes. Zo erg dat ze tastbaarder worden dan ooit, maar ook verder weg zijn dan ze ooit zijn geweest. Meer dan anders wil je wel geloven. En toch, meer dan anders knagen de vragen.

Vragen...